

## POSTANOWIENIE

4 grudnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Ewa Stefańska

na posiedzeniu niejawnym 4 grudnia 2024 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku M. N.

z udziałem W. N., miasta stołecznego Warszawy i Skarbu Państwa - Prezydenta miasta stołecznego Warszawy

o zasiedzenie,

na skutek skargi kasacyjnej Skarbu Państwa - Prezydenta miasta stołecznego Warszawy

od postanowienia Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie

z 7 lutego 2023 r., IV Ca 1370/22,

**1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**

**2) zasądza od uczestnika Skarbu Państwa – Prezydenta m. st. Warszawy na rzecz wnioskodawcy M. N. 225 zł (dwieście dwadzieścia pięć) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

## UZASADNIENIE

Postanowieniem z 7 lutego 2023 r. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie, po rozpoznaniu sprawy o zasiedzenie z wniosku M. N. z udziałem W.N., m.st. Warszawy, Skarbu Państwa - Prezydenta m.st. Warszawy, oddalił apelacje uczestników od postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie z 24 marca 2022 r. i orzekł o kosztach postępowania.

Uczestnik Skarb Państwa - Prezydent m. st. Warszawy zaskarżył postanowienie Sądu Okręgowego w części, tj. w punkcie 1 w zakresie, w jakim Sąd oddalił apelację Skarbu Państwa, i w punkcie 2 oraz wnosił o uchylenie tego postanowienia w zaskarżonej części i orzeczenie merytoryczne, ewentualnie uchylenie w całości zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi wnioskodawca wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie od skarżącego na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

**Sąd Najwyższy zważył, co następuje:**

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Zgodnie z treścią art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: (1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne; (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów; (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie.

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398<sup>9</sup> k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony – co należy podkreślić – wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych

w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1-4 k.p.c., nie obejmuje zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w zakresie zarzutu naruszenia art. 172 § 1 i § 2 k.c. i art. 336 k.c. w zw. z art. 176 § 2 k.c., a także, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne sprowadzające się do pytania: „Czy wyrażone w art. 339 k.c. domniemanie, że ten, kto rzeczą faktycznie włada, jest posiadaczem samoistnym, dotyczy również posiadania przez poprzedniego posiadacza w sytuacji, gdy obecny posiadacz dolicza do czasu posiadania czas posiadania swego poprzednika (art. 176 § 1 i § 2 k.c.)”.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie objęte podstawami kasacyjnymi, doniosłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa. Powołanie się przez skarżącego na takie zagadnienie wymaga jego sformułowania oraz uzasadnienia występowania w sprawie (zob. postanowienia SN: z 28 listopada 2003 r., II CK 324/03; z 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05; z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07; z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07; z 26 września 2005 r., II PK 98/05, i z 10 maja 2019 r., I CSK 627/18).

Z kolei przewidziana w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, że przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi. W wypadku, gdy strona skarżąca twierdzi, że jej skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, powinna przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie. Powinna w związku z tym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia prawa materialnego i procesowego, polegającą na jego oczywistości *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. postanowienia SN: z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02; z 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05; z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06).

Skarga kasacyjna nie spełnia powyższych kryteriów. Zagadnienia wskazane przez skarżącego są pytaniami o trafność stanowiska Sądu Okręgowego wyrażonego w związku z rozstrzygnięciem tej konkretnej sprawy i polemiką z tym stanowiskiem, związaną z zastosowaniem konkretnych przepisów prawa. Należy podkreślić, że zgodnie z dokonanymi w sprawie ustaleniami faktycznymi, którymi Sąd Najwyższy jest związany, A. N., a po nim M. N. uważali się za właścicieli działki nr [...]6, graniczącej z działką nr [...]5, której byli użytkownikami wieczystymi. Odmienna ocena skarżącego sprowadza się do zakwestionowania ustaleń faktycznych i oceny materiału dowodowego, co uchyla się spod kognicji Sądu Najwyższego w postępowaniu kasacyjnym.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i § 1<sup>1</sup> k.p.c. w związku z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c., z uwzględnieniem § 5 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 3 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz. U. z 2023 r., poz. 1935).

[SOP]

[a.ł]